

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256

Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădeide; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiviți.” (Romani 12, 12)

Anul I (2020) • Nr. 4 • 20 Decembrie

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să avem nădejde!

După cum n-au putut să scape de osândă toți aleșii lui Dumnezeu din legea veche, cu toate bunătățile lor, tot așa nici noi, cei de azi, nu putem să ne mântuim prin faptele noastre, fără darul lui Dumnezeu. Întâi este sfântul dar și pe urmă faptele noastre, care ajută la mântuire.

SFÂNTUL IOAN IACOB HOZEVITUL

Strămoșii lui Iisus Hristos

Arhimandritul Emilianos Simonopetrul

De Strămoșii Domnului ne amintesc și cele patruzeci de zile de post dinaintea Nașterii Domnului, care sunt o moștenire a Vechiului Testament. Astfel, vrând sau nu, aceste zile ne aduc aproape de Strămoșii Domnului. Știm că evreii au făcut patruzeci de ani ca să ajungă din Egipt în Palestina, în timp ce le-ar fi fost de ajuns câteva zile. Dar au făcut patruzeci de ani întregi, ca să fie puși la încercare. Pentru noi aceste patruzeci de zile înseamnă punerea la încercare a voii noastre, pedagogia libertății noastre, pregătirea duhurilor noastre ca să se umple cu lumina cea adevărată. Să vedem însă cine erau Strămoșii, de ce au devenit sfinți și cum vor ca și noi să fim sfinți.

Cu acest prilej, merită să spunem că dacă nu vom cunoaște Vechiul Testament cuvânt cu cuvânt, nu îl vom înțelege niciodată pe cel Nou, fiindcă Noul Testament este tâlcuirea celui Vechi. De asemenea, nu vom înțelege lucrarea lui Hristos, nici ceea ce avem să

facem noi pentru mântuirea noastră. Vechiul Testament ne introduce în duhul apostolic și ecleziastic, ne face oameni ai vieții ecleziastice. Vechiul Testament este cheia recunoașterii lui Dumnezeu, dar cuprinde istoria tuturor strămoșilor Domnului, cum au pregătit ei venirea lui Hristos.

Astăzi îl cinștim mai întâi pe **Avram**, părintele evreilor, gigantul credinței. Îl cinștim apoi pe prorocul **Daniel** care a putut supraviețui în groapa cu lei, pe cei trei tineri care au simțit răcoare în cuptorul aprins, și pe toți ceilalți de mai înainte de lege, din lege și de după lege. În mod special sărbătorim pe **proroci** și pe **regi**. Cei mai mulți erau strămoși ai lui Hristos după trup. Sunt cinștite încă și sfinte femei. **Prorocița Ana**, cunoscută **Iudit**, vestita **Debora**, **Esther**, **Sarra** care ne-a lăsat moștenire pe Hristos, **Miriam**, sora lui Moise, **Rahela**, **Rebecca**, **Ruth** și atâtea altele. Toate acestea și toți aceștia acoperă neamurile neamurilor.

Sf. Ignatie Teoforul, drumul spre sfințenie

Sfântul Ignatie era prunc pe vremea când Iisus Hristos viețuia pe pământ și îi povățuia pe oameni. Ascultând părinții lui Cuvântul Domnului, l-a chemat Mântuitorul la el pe copilășul Ignatie și, cuprinzându-l, a spus: „De nu vă veți întoarce și nu veți fi ca pruncii, nu veți intra întru Împărăția Cerurilor, și cine va primi pe un copil ca acesta întru numele Meu, pe Mine mă primește”. S-a numit astfel **copilul purtător de Dumnezeu**, întrucât a fost purtat de mâinile Domnului întrupat, dar și pentru că îl purta pe Domnul în inima și în gura sa.

Fiind mai întâi **ucenic al Sfântului Ioan** Sfântul Ignatie a fost așezat, cu sfatul tuturor Sfinților Apostoli, episcop al Antiohiei, locul unde s-a spus mai întâi numele de **creștin**.

Socotind împăratul Traian că victoria sa împotriva sciților se datora zeilor, a început a-i prigoni pe creștinii care nu doreau să se închine idolilor. Așa a fost pârât și Sfântul Ignatie, încât împăratul i-a cerut să se lepede de Hristos și să i se alăture în slujirea zeilor, dar Sfântul a răspuns că nici de îl va da spre mâncare fiarelor, sau de îl ca răstigni sau de îl va tăia și arde, nu va sluji diavolilor. Împăratul a poruncit ca arhiereul să fie întemnițat.

Ignatie a primit cu bucurie lanțurile și a mers spre Roma. Temându-se Sfântul Ignatie să nu fie oameni care să îl oprească de la sfârșitul mucenicesc, a scris bisericilor o scrisoare prin care cerea să fie lăsat să se despartă de acest trup și să nu îl împiedice de la a fi dat de mâncare fiarelor. Ajuns la Roma, arhiereul a fost aruncat leilor care l-au sfâșiat și l-au mâncat, rămânând numai oasele, pe care, strângându-le credincioșii le-au pus într-un loc însemnat. Auzind împăratul Traian despre toate acestea și aflând că nici un creștin nu îi dorește răul, ci doar să fie lăsați să se închine Domnului, a încetat prigoana, moaștele Sfântului Ignatie fiind aduse în Antiohia, spre tămăduirea celor bolnavi și apărarea cetății.

Cine și ce vestește în colinde?

Preot Liviu Petcu | Doxologia.ro

În general, copiii și preoții colindă. Copiii simbolizează pe **ingerii** care nu doar au fost prezenți la nașterea Domnului, ci au și vestit-o, iar preoții, pe **păstorii** care se aflau în preajma ieslei de la Betleem și s-au închinat Domnului la nașterea Lui. Aceștia din urmă merg cu icoana Nașterii Domnului prin casele credincioșilor în ajunul sărbătorii, vestind Nașterea Pruncului Mântuitor și aducându-L în casele și în inimile lor.

Colindătorii devin *hristofori* și *teofori*, adică purtători de Dumnezeu, întrucât ei Îl poartă în suflete și Îl vestesc pe Hristos Pruncul la casele creștinilor, care, la rândul lor se pregătesc îndelung pentru primirea Oaspetelui dumnezeiesc. În **ajunul Crăciunului**, tot satul și fiecare casă în parte intră parcă într-un fel de forfotă, de mișcare, de înălțător neastâmpăr: se aprind făclile, luminile, se fac ultimele pregătiri, se întinde masa, se deschid porțile, pentru ca Domnul să fie binevenit și bine primit. În biserici nu se face priveghe-re în noaptea de Ajun spre Crăciun, pentru că vin colindătorii care transformă întreg satul în biserică, colindele – ca punți de lumină între pământ și cer – înlesnesc comuniunea directă cu Dumnezeu din ceruri.

Deci, **colindătorii duc asemenea ingerilor și păstorilor vestea Evangheliei din casa-n casă**. Colindatul capătă astfel un aspect de pelerinaj, căci întru-chipează pelerinajul Sfintei Fecioare Maria, apoi pelerinajul magilor și al Mântuitorului, a Cărui viață pământească este un pelerinaj continuu. **Colindul a fost o Biblie deschisă în vremurile de restriște** în care puțini erau cei care știau carte, astfel, colindătorii erau (precum sunt și astăzi) și mari misionari ai Bisericii, căci prin colinde, ei nu fac decât să relateze cele întâmplate la Betleem, iar cei care-i ascultă primesc în amănunt istorisiri pe cât de adevărate pe atât de emoționante despre Nașterea Domnului.

Cuprinsul colindelor este unul adânc teologic, redând cu limpezime adevărul de credință al Evangheliei, în cuvinte simple, însă nu în înțelesuri simpliste. Colindele sunt de o frumusețe literară inegalabilă, de o gingășie aparte și de un deosebit har poetic. Din conținutul lor se întrevede bunătatea și simțirea curată a credincioșilor Bisericii noastre. Ascultându-le, ne minunăm de nesfârșita bogăție sufletească și forța creatoare cu care poporul nostru, autorul colindelor, a înțeles și a tâlcuit Evanghelia și L-a primit cu nesfârșită dragoste, recunoștință și duioșie pe Pruncul Mântuitor.

În colinde, vedem cum Dumnezeu înce-tează să mai fie inaccesibil, Se apropie de muritori cu bunăvoință și cu smerită dragoste. [...]

Prin colinde, ni se transmite cu multă claritate și limpezime mesajul Întrupării Fiului lui Dumnezeu, adevărul dogmatic cu

privire la Nașterea Domnului și la Maica Sa fiind bine revelat și relevat. În Sfânta Scriptură, pasajele evanghelice prezintă pe scurt istorisirea nașterii Domnului, apoi drumul la Betleem și călătoria în Egipt, dar poporul nostru, în iscusința sa, a înțeles că drumul este foarte lung și anevoios mai ales pentru o femeie care este gata să nască și de aceea în colinde poporul a brodat o mulțime de întâmplări și de fapte minunate, călătoria sau mai bine zis fuga în Egipt fiind prezentată ca o adevărată odisee. Astfel, ascultând și astăzi cu emoție colindele, luăm parte cu tot sufletul nostru la peripețiile numeroase prin care trece Maica Domnului, Dreptul Iosif și pruncul Iisus. Ne înduioșăm de suferințele ei, aprobăm toate acțiunile și gesturile ei și ne simțim la urmă, după atâtea și atâtea primejdii, plini de o bucurie nestăpănită, sinceră și candidă, la aflarea veștii nașterii pruncului Iisus.

Îl colinde se reliefează și descrierea împrejurărilor și ținutului sfânt, Betleemul, apoi venirea și închinarea păstorilor, a magilor, pe urmă auzim despre imnele îngerești, mânia și faptele înspăimântătoare ale lui Irod, omorârea pruncilor etc. În colinde se arată grija neobosită a credincioșilor pentru Pruncul Sfânt, Căruia îi vorbesc blând, Îi caută un sălaș călduros pentru naștere, precum și îmbrăcăminte împăratească. E interesant cum poporul nostru și-a permis să fie atât de intim cu Dumnezeu și și-a însușit o maternitate a Maicii Domnului în colinde. Găsim în colinde **trăirea creștină primară, simplă și autentică**, fără artificii superflue și fără o bogăție căutată și artificială a stilului. [...]

Așa cum am precizat și mai sus, la români, colindele se remarcă prin profunzimea teologiei și simplitatea formei. În ele nu este cu nimic micșorată dumnezeirea Fiului, după cum nu este uitată omenitatea Lui: Astăzi S-a născut, Cel fără de-nceput, cum au spus proorocii; Mititel și-nfășețel, în scutec de bumbăcel / Neaua ninge nu-L atinge / Vântul bate, nu-L răzbate. În colinde, natura, recunoscându-L pe Creator, se simte îndatorată să-i aducă recunoștință. Zidirea toată parcă se îmblânzește, se umanizează și se apropie cu duioșie de Prunc: Vântul bate, nu-L răzbate / Neaua ninge, nu-L atinge. Vântul bate, nu-L răzbate, adică nu-L pătrunde, înfrigurându-L, ci rămâne în afara Lui, ocrotindu-L; neaua ninge, nu-L atinge, cu alte cuvinte, chiar dacă ninge de jur-impresur, pe Pruncul sfânt nu-L atinge și locul unde este Hristos rămâne apărut, ocrotit. Bogăția de diminutive utilizate în colinde (Mititel și-nfășețel, în scutec de bumbăcel etc.) dezvăluie încă o dată sufletul cald și sensibilitatea deosebită a poporului nostru.

Din conținutul colindelor, mai aflăm că, într-un fel, este adevărat că Mântuitorul S-

a născut acum 2011 ani; istoricește vorbind, este un adevăr, căci atunci a intrat Iisus Hristos în istorie, dar El Se naște continuu, Se naște pururea, așa cum glăsuiește un minunat colind:

*Mare-i seara de-astă seară,
Dar nu-i seara de-astă seară
Că e seara lui Crăciun, lui Crăciun celui
bătrân,
Când S-a născut Fiul Sfânt, Fiul Sfânt
pe-acest pământ.*

Astfel, într-un fel noi trăim o condensare a timpului și devenim contemporani cu evenimentul Nașterii Domnului Hristos în Betleem, iar Acesta devine contemporan cu noi. Crăciunul nu este doar o rememorare, o celebrare a ceea ce s-a petrecut atunci în ieslea de la Betleem, ci și o retrăire a evenimentelor, încercându-ne acea emoție vie, acel fior sfânt pe care l-au simțit cei prezenți atunci în jurul Pruncului mântuitor.

Înminunata Bucovina există tradiția cum că oamenii sunt răi și ca să-i imbunzeze, Dumnezeu le-a trimis colindele și când acestea n-ar mai fi, pătrund duhurile cele rele mai mult între oameni. Dar cât timp se vor cânta colindele, prezența răului va fi micșorată sau chiar anihilată. Prin urmare, e necesar ca noi să prețuim, să păstrăm, să promovăm și să cântăm colindele, din neam în neam, din generație în generație, ca pe un odor sfânt, ca pe o dumnezeiască liturghie a iubirii lui Dumnezeu, așa cum ne îndeamnă și unul dintre ele:

*Azi cu strămoșii cânt în cor
Colindul sfânt și bun,
Tot moș era și-n vremea lor,
Bătrânul Moș Crăciun.
E sărbătoare și e joc
În casa ta acum,
Dar sunt bordeie fără foc
și mâine-i Moș Ajun.
și-acum te las, fii sănătos
și vesel de Crăciun,
Dar nu uita când ești voios,
Române să fii bun.*